

רק לא בשבת

על פקחי עיריית תל-אביב (העולם הזה 30.10).
יש לי הודעה לקורא שהתלונן על פקחי עיריית תל-אביב. שאינם מצליחים להשתלט על הכלבים בעיר. הם גם לא מצליחים להשתלט על כלבים בעלי שתי רגליים בתל-אביב. עובדה: פנינת הרחובות אינן גבירות-השופטים, כלב איזור הבידור והמיסטרות שסביב אולם צוותא וקולנוע לימור, מצוי מיגרש-חנייה עירוני, המקל, כמובן, מאוד, על מצוקת-החניה באיזור. אבל השכנים הנכבדים של אותו מיגרש שיכנעו את העירייה לסגור בשבת, במשך 36 השעות הקריטיות שבין כניסת השבת ליום הראשון בשעה שש בבוקר, את אותו המיגרש לחניית מכוניות, בטענה כי החניית והסעתן גורמות ליותר מדי אבק ורעש (תופעות המקובלות עליהם, כנראה, בימי חול).

מענין רק אם בחורף, כאשר המיגרש רטוב (ואין אבק) וחלונות השכנים סגורים (ואין רעש) הם יסכימו לפתיחת המיגרש בשבת.
צבאי המנחמו תל-אביב

מס' 1, 2, 3

על בעלי כיתבי-ההאמנה הראשונים של מדינת ישראל (העולם הזה 23.10).
יעקב צור היה בעל כתיבה-האמנה מס' 4, מטעם מדינת-ישראל (כצירה הראשון של המדינה לאורוגואי). אפשר לדעת מי קרמו לו ונשאו את כיתבי-ההאמנה מס' 1, 2, 3?
חנן רבלי חיפה

● המינוי הדיפלומטי הראשון של מדינת-ישראל. שזיכה את בעליו בכתיבה-האמנה מס' 1 היה של גולדה מאיר, כצירת ישראל לברית-המועצות. מס' 2 היה של אהוד אבריאל אל (מפעילי העלה והרכש בטרם מדינה ולימים מנכ"ל משרד-ראש-הממשלה) כציר ישראל לצ'כוסלובקיה. מס' 3 היה של ישראל בראזיל (חבר קיבוץ נגבה ולימים שר-הבריאות). כציר ישראל לפולין.

הילד העברי הראשון

על ידיעת העברית של אסירי-מי לאנו פלאטו-שרון (העולם הזה 30.10).
שוב מוזכרת, גם בהעולם הזה, בלעג, פרשת נאומיו העבריים של פלאטו-שרון בכנסת, שאותם קרא מהכתב, כשהם רשומים באותיות לטיניות. אין שום הצדקה לגישה זאת. בכתיבת הלשון

שנת הצפרדע. עידן האש

על עובדות מוזרות (העולם הזה 2.10 ואילך).
ביגדילי, האוסף המיקרוי הזה של עובדות, כמו זאת שנמלה-העופה קנדי נקרא פעם איידל-

לקוחות מרוז ומנוסי במוסיון ישראל כל הכבוד וכל המזל

וויילד. אם כבר, אז כבר, מי, למשל, שמע על מניין השנים הטיבטי?
אצל אלה, הלוח מחולק למחזורים של 60 שנים כל אחד, המתחלקים לחמישה עידנים בני 12 שנים כל אחד. העידנים קרויים על שם היסודות: ארמה, אש, ברזל, מים ועץ. והשנים קרויות על שם חיות: ארנב, דרקון, כבש, כלב, נחש, נמר, סוס, עכבר, ציפור, צפרדע, קוף ושור. שנת 1986, הבאה עלינו לטובה, תהיה אצל הטיבטים שנת הצפרדע בעידן האש.

קפה בתוך מטוס

על הגולגלים של כסית (העולם הזה 30.10).
הסיפור על הטיול לירושלים, לתערוכת הצי-לומים של ברי פרידלנדר, מוכיח שבית-הקפה התל-אביבי כסית הוא אכן מוסד מיוחד במינו, ושיושבויו הם חבורה מיוחדת במינה. כנתי-קפה אחר שום צלם לא היה טורח לצלם בשקננות כזו! ואם כן — לא היו מציגים את עבודותיו במוסיון און ישראל, ואם כן — הבעלים לא היה מסיע את הלקוחות לעיר אחרת, רק כדי שיראו את עצמם על הקירות.

מה יש להגיד? כל הכבוד למשה אישכסית, אבל בכל זאת, היה לו גם מזל. מה היה קורה אילו נערכה התערוכה בניו-יורק, ולא בירושלים? כמיקרה כזה לא היה די באוטובוס, והוא היה צריך לשכור לאורחיו מטוס שלם.
אבל למה שכחתם לציין את שמה של תמר מרוז, בתצלום שבו היא נראית ליד ידי מנוסי, ושניהם מביטים בתצלום של פנינה רוזנבלום? משה צבאי, תל-אביב

● מרוז ומנוסי מביטים ברוזנבלום — ראה תצלום.

העולם הזה, שבועון החדשות הישראלי ● המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גרדון 3, טל. 03-232262/3/4. תאודור 136 ● העורך הראשי: אורי אבנרי ● עורכי-מישנה: דוב איתן ● עורך תכנית: יוסי שנון ● עורך כתוב: גיורא ניימן

קווא יני.

מכון ישראל למחקר חברתי שימושי מחקר מדעי כדי להשיב על שאלה זו.
המחקר החדש מגלה כי 5% מכל האוכלוסיה היהודית הבוגרת במדינה קוראים את העולם הזה. פירוש הדבר: כ-120 אלף איש ואשה.

זה יותר מאשר גרוסלם פוסט (2%) ודבר (3%), וקצת פחות מאשר הארץ (6%) וחדשות (7%) בימיה-חול. מכיוון שהעולם הזה נקרא הרבה גם באוכלוסיה הערבית הקוראת עברית, המיספר המוחלט גדול יותר. המחקר אינו מקיף, למרבה הצער, את האוכלוסיה הערבית במדינה.

מבין כל העיתונים והשבועונים החשובים, ההרכב הרמוגרפי של קוראי העולם הזה הוא הכי טוב ביותר: העולם הזה היה ונשאר עיתון הצמרת החברתית-תרבותית של המדינה.

הקורא האופייני של העולם הזה הוא יליד-הארץ בן 35, בעל חינוך אוניברסיטאי ורמת-הכנסה גבוהה.

הפתעה: 57% של קוראי העולם הזה הם כעת נשים. בעוד שהגברים מהווים 43%. פעם היה לשבועון זה רימוי גברי מובהק. עתה זה השתנה. עכנו בהצלחה את המהפכה הפמיניסטית.

ועוד הפתעה: מיספר הקוראים שהם ילידי-ישראל ממוצא אפריקאי-אסיאתי שווה עתה למיספר הקוראים שהם ילידי-ישראל ממוצא אירופי-אמריקאי. צברים דור-שני מהווים 12% מבין קוראי העולם הזה. ילידי אסיה-אפריקה 19%, ילידי אירופה-אמריקה 21%. תמונה זו משקפת את המציאות החדשה בארץ, ואת צמיחתה המהירה של אינטליגנציה מקרב היהודים המזרחיים. אינטליגנציה זו אימצה לעצמה את העולם הזה. שנחשב פעם כעיתון "אשכנזי" כלכר.

מבחינת ההשכלה, האחוז הגבוה ביותר של קוראי העולם הזה הם בעלי 13 שנות-לימוד ויותר (36%). אחריהם באים בעלי 12 כיתות (33%), 11-9 כיתות (21%) ועד 8 כיתות (11%). זהו כולל גם את העורך הראשי.

מיבנה הגילים מעניין אף הוא: 28% מקוראי העולם הזה הם בני 29-20, 32% בני 30-39, 16% בני 40-49, 15% בני 50-59 ורק 8% בני 60 ויותר. טבלה נפרדת, הנוגעת לכתיבה-העור, מגלה כי בקרב גילאי 16 עד 19, 4% של הנשים ר-7% של הבנות קוראים את העולם הזה בעיון או בריפרוף.

אשר להכנסה: 32% מקוראי העולם הזה נהנים מהכנסה "גבוהה", 31% מהכנסה בינונית ורק 23% מהכנסה נמוכה. זהו נתון שצריך לעניין את המפרסמים.
דומני שהנתונים האלה מסבירים מדוע יש להעולם הזה השפעה הרבה יותר גדולה מכפי שמשתקף בנתונים היבשים של התפוצה. הוא נקרא עליידי השיכבה המעצבת את דעת-הקהל במדינה. הפסוק "קראתי את זה בהעולם הזה" נשמע בעיקר בחוגים הקובעים.

הפיומנאי ידי מנוסי עשה סדר בביתו. ומצא אצלו שני כרכים שנתיים ישנים של גליונות העולם הזה. מן השנים 1962-1963. הוא שאל אותי אם אני מעוניין בהם. השבתי בחיוב ובתודה.

השבוע, כאשר ישבתי עם ידידים ליד שולחן כבית-קפה, ניגש אליי ידיד ומסר לי את הכרכים. בו במקום התנפלו עליהם היושבים ליד השולחן, רובם עיתונאים בשנות ה-40 הראשונות שלהם. הם התחילו לרפרף בגליונות הישנים, ומרי פעם הפליטו קריאה של שימחה, כמי שנפגש עם מכר ותיק ואהוב. הוי, הנה הכותרת הזאת! הפליט אחד. "אני זוכר את השער הזה!" הפליט

שני. "איך אני זוכר את התמונה הזאת!" אמרה שלישיית.

לכולם היה זה כמו טיול בנוף-עוורים או ברחוב שבו גרו פעם, ושבו כל בית מזכיר משהו מימי הילדות.
אין להסבר לתופעה זו, ומסופקני אם יש עיתונים רבים בעולם הנמצאים במצב זה. מקובל לומר כי עיתון זה דבר שבו עוטפים את הרגים למחרת היום. זה כוודאי אינו נכון לגבי העולם הזה. כל פרט בו נזכר אחרי שנים רבות. בעיתון יומי יכול להיזכר, אולי, גליון אחד בדרך — היום של הכרות המדינה, למשל, או היום של פרוץ מלחמת-סיני. בשבועון כמו טיים יכול להיזכר, אולי, שער מעניין, ואילו קוראי העולם הזה זוכרים, גם אחרי 30 שנה, כמעט כל שער, והרבה כותרות, תצלומים מעניינים וגם כתובות.

צעירי הקוראים עתה גליון זה, עשויים לזכור אותו בעוד שלושים שנה.

אולי זהו הייחוד של העולם הזה. הוא פועל בשני הכיוונים. גם אנחנו, במערכת, איננו פועלים מתוך ההנחה שבגליון הזה יעטפו בשבוע הבא את הרגים. אנחנו רוצים להוציא מתחת לידנו גליון שיכול להיקרא גם בעוד 25 שנים, ולעורר או תגובה פסונגית בנוסח: "הם צדקו!" או: "איך הם ידעו?"

ואלה הם הקוראים

מי אתה? פעם בשנה עורך איגוד המפרסמים. בעזרת

א.ב.ס.